

Transcriptie Workshop 3, Identiteitsontwikkeling, presentatie Simone van Galen

Welkom allemaal, mijn naam is Simone. Ik ga je wat vertellen over identiteitsontwikkeling in het digitale tijdperk bij jongeren. En ik dacht ik ga eerst even een stukje vertellen over mezelf, zodat het een beetje een indruk geeft naar wat ik zelf doe. Ik ben Simone, ik ben game designer en ik ben coach begeleider van jongeren op scholen en in het onderwijs. En ik geef verschillende soorten workshops en trainingen. En aan zowel jongeren als aan volwassenen. En ik ben al sinds 2000 actief op het internet in communities en heb op dit moment ook meerdere communities en ben ook moderator op verschillende communities waar we praten over groepjes van mezelf. Ik heb een community van ongeveer 400 man, maar ik heb ook communities waar ik in zit van meer dan 16.000 tot 20.000, tot 150.000 tot 500.000 mensen die in een community zitten. Waar ik dus ook moderator ben. Hier ontmoet ik dus ook heel veel jongeren, heel veel verschillende leeftijden van jong tot wat ouder. En vaak vind ik de jongeren er wel tussenuit.

En dan vind ik het wel heel interessant om wat te vertellen over wat er allemaal speelt en hoe dat allemaal zit in online communities. En we gaan het natuurlijk hebben over de drie competenties natuurlijk, over digitale jongerencultuur gaming, stand-up reality en jeugdidentiteit en identiteitsontwikkeling van de jongerenwerker.

En als ik kijk naar mijn eigen jeugd dan denk ik heel veel terug aan mijn eigen identiteit online, zowel als nu als vroeger. En bij mij was het heel erg van, ik verborg mezelf ik was echt iemand die eigenlijk niet niemand buiten het leven had, zeg maar, in die tijd. Ik had geen vrienden, ik had alleen maar mensen die, zeg maar, ervoor zorgden dat mijn leven niet leuk was, zeg maar.

Kort gezegd, dus ik zocht eigenlijk een veilige plek waarbij ik wel mezelf kon zijn, waar ik wel kon vertellen hoe mijn week was geweest. Waarbij ik wel die vrijheid had om dus mezelf te kunnen zijn. En dus zocht ik een plek op en dat werd dus online. En heel erg snel merkte ik al dat ik me online veiliger voelde op dat moment.

Dus begon ik met het zoeken naar een forum waar ik een praatcommunity had. Dat is een plek waarbij ik mezelf echt kon zijn, waarbij ik dus niet hoefde denken aan wat er allemaal speelde in mijn leven. Maar ja hoe zit het nou als je dus bezig bent met zo'n community?

Je merkt heel erg dat je echt zelf een vooral een ding gaat opzetten. Je maakt je eigen profiel aan en op dat moment blijf je dat profiel tot aan het einde. Ik heb nog steeds mijn oude naam SimyMona heette ik vroeger in dat tijdperk. Die heb ik ook nog steeds. En die gebruik nog steeds in mijn e-mail. Dus het is nog steeds een naam die veel voorbij komt en het is ook echt nog steeds is. Dus het blijft altijd wel mijn naam. En dat vind ik vooral dus ook heel erg belangrijk. Maar, wat zegt je eigen profiel nou eigenlijk over jou? En wat doet dat nou eigenlijk? En waar komt die cultuur dus vandaan? En waarom zijn er zoveel jongeren die heel veel geld besteden om er nog mooier uit te zien in verschillende soorten profielen? Dus als we dan ook daarnaar kijken, bijvoorbeeld naar de vaardigheden die je moet kennen als het gaat om de jeugdculturen, dan denk ik heel erg aan dat Discord is echt een plek waar heel veel gebeurt. Het is een plek waar je echt jezelf kan zijn. Dus discussiegroepen, de plekken waar de

gemeenschappen zijn, de plekken waar iemand zichzelf is. En als ik kijk naar mijn eigen community, er zijn heel veel jongeren, ik vraag wel eens aan ze van hé, waarom kom je steeds terug? Waarom ben je hier iedere keer? Dat geven ze ook vaak aan wat ik me hier veilig voel. Ik voel dat ik hier mezelf kan zijn. Ik kan even wat anders zijn. Ik hoef niet continu te denken van ik moet nu per se die persoon zijn die ik ook op school ben. Ik kan even lekker mezelf zijn. Ik hoef niet een gezicht op te zetten van ik ben stoerder dan wat ik denk. En dat merk ik gewoon heel erg vaak. Dat dat heel erg helpt. Omdat je merkt dat jongeren zichzelf echt veilig voelen.

En daardoor ook gewoon de kans krijgen om dat te doen. En een van de dingen die ik heel vaak doe zijn dus actievenementen. Ik vind het heel erg belangrijk om elke, meestal in de avond, op de maandagavond of dinsdagavond, dan ben ik meestal rond een uur of acht online. Zet ik mijn Discord aan. En dan ben ik altijd in die voice chat.

Een voice chat is een plek waar je dus gewoon kan spreken... ..waarbij je dus gewoon met je microfoon aan kan praten met iemand. En dat doe ik altijd. En ik merk heel erg dat jongeren dat heel erg waarderen. Je ziet heel erg dat op het moment dat je dat doet, dat er vaak wel één of twee of drie mensen even langskomen... van hé, hoe gaat het? Hoe zit het? Of vertellen over hoe ze zich voelen. Het komt heel erg omdat ze zich dan ook veilig voelen. In het begin zul je merken dat dat nog een beetje moeilijk is. En dat dat vaak wat lastig is. En dat je dat echt moet opbouwen met ze. Maar als ze eenmaal zichzelf veilig voelen, dan gaan ze helemaal open. En dan zijn ze ook echt daar om te doen. Dus een van de dingen die ik bijvoorbeeld doe. Ik maak bijvoorbeeld een evenement aan met een game. Dan zorg ik ervoor dat het een game is die voor iedereen toegankelijk is. Dus waar iedereen bij kan. En een van de dingen die ik bijvoorbeeld doe is Geoguessr.

Ik heb daar een account zelf aangemaakt. Daar betaal ik volgens mij iets van 20 euro voor. En dat heb ik dan aangemaakt. En dan kunnen jongeren dan zelf inloggen met hun eigen naam. En dan kunnen zij daar altijd in meedoen. En dan spelen gewoon een aantal van die spelletjes op een avond. En je ziet dan dat jongeren in het begin heel erg competitief met elkaar zijn. Van ik moet winnen, ik moet winnen. En dat is heel erg mooi om te zien. Want je ziet dat er een soort van community ontstaat, Dat ze echt tegen elkaar gaan strijden. En dat maakt het zo mooi. Om dat te doen. Ik heb even een screenshot die ik wilde delen, Dit is mijn eigen profiel. Hier vertel ik ook een beetje over wie ik zelf ben. En ik heb er ook een screenshot bij gedeeld van hoe dat dan eruitziet in mijn eigen Discord server. Ik heb even voor privacy redenen de foto's van de mensen zelf weggehaald maar zo ziet het dan ongeveer uit. Iemand deelt zijn scherm, laat zien wat hij aan het doen is en daar zitten dan meerdere jongeren in de Discord en die vertellen dan hoe het gaat zo kan je dus je eigen profiel op die manier hebben.

En daarnaast zijn er natuurlijk ook verschillende soorten dingen die ik heel erg doe.

Ik ben degene die bijvoorbeeld een project heeft geleid, dat heet de Game Dev Groep. Dat was een MDT-project wat ik heb gedraaid. Dat heet The Game Project en daarin geef ik jongeren ook verschillende soorten specifieke rollen. Waarbij ik dus zeg van, jij bent de game dev, jij bent de bedenker, jij bent de initiatiefnemer jij bent de maker, jij bent de moderator, je bent degene

die iedereen bij elkaar houdt Je bent degene die dit doet. En daarbij geef ik dus echt jongeren ook een rol in het ding. En dat zag je net ook wel in de vorige slide. Daar gaf ik mezelf ook verschillende soorten rollen. Ik ben degene die de uitleg geeft. Ik ben degene die de admin in dit geval is. Nou ja, dat... Dan heb je natuurlijk sowieso die rol. Maar er zijn natuurlijk ook verschillende rollen. Ik heb ook mensen bij mij in community die ik op een gegeven moment een rol heb gegeven, want die persoon vindt het heel erg leuk om bijvoorbeeld dat te doen. Of die persoon vindt dát heel erg leuk. En zo krijgt iedereen ook zijn eigen rol. En daarom ook zijn eigen leiderschapsrol. Dat vind ik ook gewoon heel erg belangrijk. Want dat geeft ook jongeren de kans om dat heel erg te doen. Ja, zoals je net al zei ik heb dus het MDT-project gedaan. Dat heet dus The Game Project. En dat was dus een project waarbij ik eigenlijk de jongeren de kans gaf om dus hun eigen game te ontwikkelen. En daarom om iets terug te doen voor de maatschappij. En daarom vond ik het dus superbelangrijk om die Discord-groep te maken. Waarin die jongeren dus echt zichzelf konden zijn. We hadden wel regels en die kwamen dan vanuit het MDT zelf. Maar ik merkte heel erg dat jongeren gewoon echt zichzelf wilden zijn.

En we hadden eerst via Zoom. De eerste meeting was via Zoom. En ik merkte al gelijk dat dat al niet werkte voor mij. Ik merkte dat dat heel erg belemmerde om het feit dat je in een bepaalde groep stond. Je kon niet even snel een berichtje sturen in de chat, maar dat was toch een beetje op een andere manier...

Dus heel snel ben ik eigenlijk daarvan afgestapt en heb ik eigenlijk gewoon altijd gezegd van iedereen mag altijd zijn microfoon aanhouden wanneer die wilt. En als je op een gegeven moment aan het praten bent en ik vertel wat, dan mag je er altijd van mij tussendoor. Omdat ik het gewoon heel belangrijk vind dat ze juist ook meteen eigenlijk hun mening kunnen geven.

Dat is namelijk ook gewoon, dat werkt gewoon het makkelijkste. Dus dat gebeurde ook heel veel. Dus ik had heel vaak dat jongeren tussendoor kwamen van, hé, hoe zit dat eigenlijk, weet je wel? En op een gegeven moment hadden ze ook hun eigen regie. En begonnen ze op een gegeven moment ook te vragen als er iemand niet was, dan was het meteen van, ik ga wel even vragen. En dan waren ze eventjes vijf minuten bezig om even iemand een berichtje te sturen van hé, hoe gaat het ermee? En dan begon er echt een cultuur te ontstaan, dus een echt eigen identiteit. Ze maakten echt hun eigen plek. En dat is nog steeds zo. En dat is dus ook heel erg mooi om te zien. Dat ze continu nog steeds vragen van, Hé, hoe gaat het met jou? Ik heb je al een tijdje niet meer gesproken. Hoe zit het ermee? En daarom is Discord echt een plek geworden waar je dat dus ook kan doen. En Discord is eigenlijk een beetje hetzelfde als vroegere forums. Dus het komt heel erg terug met hoe ik mezelf toen voelde in 2000. Is dat eigenlijk nog precies hetzelfde. Dus dat is gewoon eigenlijk heel erg belangrijk. Uiteindelijk hebben zij dus een game gemaakt, dat heet Mind Forest. Die hebben ze dus gepubliceerd. Dat ging ook over iemand die dus een angstaanval had, die ze moesten overwinnen. Het was een hele kleine game, maar die hebben ze wel met elkaar kunnen maken. En dus zie je dus ook echt de trots van de jongeren dat zij een game hebben gemaakt. En het is ook nog zo dat sommige jongeren gewoon niet weg zijn gegaan. Die zijn gewoon blijven hangen. Die vonden het gewoon veel te interessant om hiermee door te gaan. En je ziet dat ook wel terugkomen. Dus die wilden ook niet weg. Die zijn er nog steeds. En dat was het allermooiste denk ik wel van

het hele project. Nou ja, en zo krijg dus ook dat de jongeren weten dus ook echt meteen ook wel wie ze zijn, wat ze horen, waar ze horen. En dat is natuurlijk voor de een ook een stuk makkelijker dan de andere. Wat wel erg opviel is dat de eerste keer dat ik de presentatie gaf, sommige jongeren deden hun camera nog niet aan. Maar de tweede keer wel. Of de derde keer wel. Het was heel erg verschillend. En ik ging ze ook niet dwingen. Dus ik ging niet zeggen van je moet je camera aan, want... Dat wilde ik niet. Ik wilde dat zij zich veilig begonnen te voelen. Op het moment dat zij zich veilig voelden, dan komen ze wel. Dan laten ze zichzelf wel zien. Dan zijn ze er wel. Dan geven ze dat ook wel aan. En zo geef je de jongeren eigenlijk ook de echte zeggenschap over wat ze zelf willen. Dus ook over hun eigen digitale cultuur. Want ze hebben dus ook voor zichzelf bepaalde dingen openbaard. En dus ook bepaalde dingen gemaakt van hoe zij dat willen. En zo krijg je dus ook echt die groei.

Zoals ik al zei, ik vond het dus heel belangrijk om iedere avond dus om acht uur online te zijn in de voice chat. Dat doe ik nu toevallig vaker. In het begin was het alleen maar twee dagen, nu doe ik het wel vaker. Gewoon omdat ik het zelf ook gewoon fijn vind om gewoon open te staan. Ik heb niet zoveel te doen in de avond en vaak ben ik toch aan het werk. Dus als ik dan mijn channel aanzet, komt er altijd wel iemand die even naar je toe komt om even te praten over hoe het is gegaan. Dus daar ben je eigenlijk altijd wel bezig en daardoor weet ik ook heel veel wat er eigenlijk ook wel gebeurt. En hoor ik bijvoorbeeld de verhalen van dit gebeurt er nu in mijn land, dit gebeurt er nu politiek gezien, dit gebeurt er nu als het gaat om een spel... en ze houden je ook heel erg op de hoogte van wat er gebeurt. Je hoeft eigenlijk nooit om te vragen. Want er komt altijd wel weer iemand die wel vertelt hoe het is geweest. En dat is ook, dan geef je ze ook wat ruimte om dus echt dat dialoog met jou aan te gaan. En weet je dus ook wat er speelt. En ik weet dus ook daardoor ook heel erg veel.

En wat ik ook superbelangrijk vind zelf, en dan spreek ik over mezelf, is dat ik zelf ook weet wat er speelt. Dus ik heb zelf ook gewoon voor mezelf ook een beeld van, hey, die game speelt er nu of dat gebeurt er nu. Daarom kijk ik ook heel erg van, hey, wat speelt er nu?

Dus dat als het dus ook verzet is. En er is een jongen die zich dus terugtrekt, wat ook wel eens gebeurt. Dus dat ze zichzelf wat meer terughoudend zijn. Met het delen van informatie of het delen van wat ze doen. Dan merk je dat ook heel erg. Dan zijn ze ook wat terughoudender. En dan ga ik er niet gelijk op in. Ik ga niet meteen een berichtje sturen van, hey, waarom best je er niet?

Want dan kan je ook weer een verzet krijgen. Dus het is heel belangrijk om dan juist te zeggen van, ik wacht nog even een paar dagen. Misschien komen ze zelf wel. En vaak komen ze ook zelf wel, of geven ze zelf aan van, hey, er is wat aan de hand, hoe of wat. Dus het is heel erg het aankijken van, wanneer reageer je zo ergens op? Ik doe het meestal niet meteen omdat ik merk dat dat gewoon veel beter werkt. Nou, zoals ik al zei een vertrouwensrelatie is dus ook echt enorm belangrijk. Dat je dus de jongeren de ruimte geeft om zichzelf en hun online ervaring dus te kunnen delen. Maar wees dus ook open naar ze toe. Ik ben heel erg van het open. Ik ben heel erg open met wie ik zelf ben. Ik vertel mensen ook heel vaak wie ik ben. En ik laat het dus ook heel duidelijk zien. Dus ik ga niet een blad voor mond houden of wat dan ook.

Ik ben gewoon mezelf. En ik denk dat dat ook super belangrijk is. Want als jij jezelf ook openstelt, dan zijn zij ook open naar jou.

En dat merkte ik dat dat heel erg werkt Zeker op Discord. Als jij jezelf deelt van. Ik heb vanochtend een broodje met dit gegeten, vond ik heel erg lekker, misschien zou je ook eens een keer moeten proberen. Klinkt heel gek. Het is een klein dingetje, maar dat zorgt er wel voor dat er dialoog komt. Dus dat zijn hele leuke dingen. Jongeren voelen zich dus ook echt op het gemak, als ze dus ook jou, als jij je persoonlijke verhaal deelt, deelden zij dat ook vaak wel terug. Dus dat is echt het moment dat je het vertrouwen van iemand wekt, dan heb je het ook echt te pakken. En dat werkt dus ook heel erg...

En hier nog zo'n conversatie die wij dus hadden met de jongen, we hebben ook altijd een Grant VC chat, dat noemen wij dus een plek waarbij als je dus niet op de microfoon kan, of je microfoon werkt niet, of er is iets anders aan de hand, dan kunnen ze altijd nog iets berichten, op een berichtje sturen in het canned VC chat, zo noemen wij dat dan. En dan kan je dus altijd gewoon zeggen van, hé, ik ben nu eventjes..., kan ik niet dit doen...? zou je misschien..., nou ja, zo, op die manier doen wij dat dan. Dan kun je altijd nog even een berichtje sturen. Dus stel het altijd open. Want stel je voor dat je dus niet je microfoon werkt of je hebt het te druk, of er zijn mensen om je heen.

Op deze manier heb je dus eigenlijk altijd de kans om nog even jezelf te zijn. Zoals ik natuurlijk al kort zei, ik ben zelf dus al vanaf mijn veertiende online te vinden. Vanaf 2000 al. Dat is eigenlijk al vanaf dat ik zelf tien was. Maar in mijn veertiende mocht ik eindelijk mijn eigen forum maken. En zo ben ik dus ook mijn eigen identiteit echt gaan maken en creëren. En zoals ik al aangaf, mijn naam Simy Mona, werd echt mijn naam. En iedereen herkent mij ook aan die naam. Want die gebruik ik echt al sinds die tijd. Dus als je het gaat Googlen, dan vind je waarschijnlijk ook een heleboel informatie erover. Want die naam blijft altijd terugkomen.

En omdat ik dus heel veel met jongeren doe en heel veel met ze werk en ook met volwassenen komt ook wel eens het onderwerp pesten voorbij. En vanuit die hoek dat ik heel veel mijn eigen verhaal op een gegeven moment ook begon te vertellen aan jongeren van waarom ben ik online gegaan wat is de reden achter, kwam toch ook wel gauw het woord pesten voorbij en ontwikkelde ik dus een game dat heet She Tells Her Story, waarin ik dus eigenlijk mezelf ook deel waarbij ik dus ook mijn eigen verhaal vertel over hoe het met pesten gaat. En hoe ik dat dus ook doe. En ik merkte ook heel erg dat ik op een gegeven moment dus ook erg verder wilde gaan in dat verhaal. Dus ik wilde hun verhaal weten. Maar ik wilde ook weten hoe dat, hoe dat zit. En op een gegeven moment ben ik dus ook begonnen met het maken van mijn eigen community. En dat ging dus vooral om het spel Destiny. Ik heb in de presentatie ook een link zitten. Dus die kun je altijd nog terugkijken mocht je dat een keer willen. Daar zie je eigenlijk een stukje van een raid. Die trouwens gek genoeg, grappig genoeg niet helemaal gaat zoals het hoort. Maar daarbij speel je een spel waarbij je met zes mensen moet samenwerken. Samenwerken is natuurlijk een hele belangrijke skill. Zeker als je ook veel met dingen te maken hebt. Zeker in het leven. En ook als jongerenwerker zal je dat ook wel merken. Samenwerken is niet altijd even makkelijk. En zeker jongeren onder elkaar kunnen best wel een pittig worden als

ze moeten samenwerken met elkaar. En daarom vind ik het dus ook heel erg belangrijk om dat stuk ook nog even mee te geven. Ik maak dus echt een community om Destiny. En gaat dat samenwerken altijd even goed? Gaat dat ook altijd even soepel? Kleine hint. Niet altijd! En dat komt eigenlijk ook omdat ze natuurlijk ook hun eigen persoonlijkheden hebben.

En daarom zeg ik altijd, die jongeren identiteit is daarom ook gewoon superbelangrijk. Je hebt je eigen persoonlijkheid, je hebt je eigen leven, je hebt je eigen ding. Dus dat is gewoon ook heel erg belangrijk. Dus daarom dacht ik ook van, hé... En die wil ik ook nog even uitlichten want een van de dingen die in de competenties natuurlijk voorbij komt: begrijpt dat gaming en XR door jongerenwerkers worden ingezet voor educatieve en sociale activiteiten, geleid door de principes van jongerenwerk.

Nou ja, hier zie je al zo'n voorbeeld, Destiny 2 is dus een duidelijk voorbeeld van een sociale en educatieve activiteit, omdat de jongeren dus de kans geven om zichzelf dus te ontwikkelen. Wie zijn zij? En wat kunnen ze doen? Maar er zijn natuurlijk ook meerdere activiteiten waar je aan zou kunnen denken aan spellen. Dus die heb ik ook even benoemd Zodat als je dat terug leest, of kijkt kan je dat altijd nog zien.

Maar ik geef deze jongen dus altijd de kans om zichzelf te zijn. En dat is gewoon superbelangrijk. Want daarbij geven ze ook de kans om dat te kunnen doen. Maar ja dat zijn ook spellen. Bijvoorbeeld Destiny is niet alleen maar gratis. Het is ook een betaald spel. Dus ik heb soms wel eens dat ik aan codes kan komen, die wat goedkoper zijn. Of dat ik ze via de developer zelf krijg. En dan geef ik die codes ook vaak aan jongens. Zodat zij ook mee kunnen doen. Dat ze niet worden achtergelaten. Dat ze altijd de kans hebben om altijd mee te doen. Dat ik niet bijvoorbeeld zeg. Nou sorry joh, maar jij hebt het geld er niet voor.

Dus jij mag niet meedoen? Nee, ik sta er altijd voor dat iedereen altijd open staat om mee te doen. En dat doe ik dus ook heel erg, want dat vind ik ook echt het allerleukste. Maar geef ze ook zelf de kans om iets te gaan doen. Dat is ook superbelangrijk Ik heb bijvoorbeeld ook wel eens een keer gehad dat jongeren zeiden van...

...ja, ik wil volgende week gewoon lekker met elkaar een keertje in dit spel... ...een keertje met elkaar een spelletje doen. Dus ik zeg prima, laten we dat gaan doen. Ehm... maken we kunst.

En wat ik ook dus heel belangrijk vind, is dus ook zorgen dat je de benodigde apparatuur hebt voor iets. De Game Project. Ik had twintig licenties aangevraagd voor A-Sprite. Gewoon mailtje gestuurd van hé, zouden jullie dat kunnen regelen? Zodat iedereen de kans namelijk komt mee te doen. Dat je niet iemand achterhoudt. En dat is eigenlijk het allerbelangrijkste. En als laatste heb ik nog een paar screenshots gedeeld van mijn game.

Dan zie je een beetje waar het over gaat. Het gaat echt over wat pesten met je doet. De opmerkingen, de dingen. Maar ook een waarschuwing over wat er precies gebeurt in het spel. Dus mocht je het gaan kijken, dan weet je een beetje wat er kan gaan spelen.

Maar zoals ik al zei niet alles loopt dus altijd even soepel. Wees dus ook als digitale jongerenwerker daar bewust van. Het loopt niet altijd op rolletjes. Niet alles is toegankelijk voor iedereen, maar niet elk probleem kun je ook oplossen. Soms heb je wel eens een moment waarvan je denkt, dat verhaal is wel heel erg heftig wat je me nu vertelt. Dan is er altijd nog een manier om daar natuurlijk iets mee te doen.

Ik heb daarom altijd meegewerkt met het respond project. Een respond platform, tenminste respond, dat is een bepaalde methode die wij gebruikten voor mentale gezondheid. Dus op het moment dat iemand echt te ver gaat en je merkt dat het echt te ver is, dan weet je, moet je ook de hulpinstanties kunnen inschakelen om te zorgen dat het ook verder afgewikkeld wordt.

Zodat jij er niet altijd mee blijft zitten, want het kan soms best wel heftig worden. En moet je dat ook voor jezelf natuurlijk op een andere manier professioneel kunnen afverhandelen. Maar wat ook gewoon heel erg belangrijk is, jongeren hebben hun eigen wil, hun eigen plek, wees daar bewust van. En laat ze ook gewoon zien waar zij zin in hebben, ga niet in ik denk dat dat het allerbelangrijkste is. Laatst wil ik nog even deze foto, deze dingen delen. Zoals ik al in het begin al zei, jongeren maken hun eigen identiteit. In een game als Destiny is je eigen identiteit enorm belangrijk dus daarom had ik deze screenshot nog even gedeeld. Dit is tijdens een raid. Waarbij jongeren ook hun eigen plaatjes hun eigen foto's, hun eigen karakter laten zien. En dat is natuurlijk ook het mooiste van videogames. Wat games met je doen. Wat in het algemeen echt met je eigen identiteit. Dus dat gaan ze uiteindelijk toch echt wel ontwikkelen. En ze zijn ook echt zichzelf. Dat is ook gewoon erg belangrijk. Dus ik zeg altijd, laat jongeren vooral echt zichzelf zijn.

Wees altijd open voor jezelf. Blijf ook jezelf. Ga niet een ander gezicht opzetten. En laat ze ook groeien in hun eigen identiteit. Dus geef ze ook de ruimte. Dat was mijn presentatie. Bedankt.